

צ'אי החתולה המשוגעת, ושלושתן נכנסו למושב האחורי במכונית הוורודה בעוד אני ישבתי מלפנים על יד הצייד. מיה תלתה על צווארה את משרוקית החרש שלה, המשרוקית הכסופה נצצה בשמש, ורוב האנשים חשבו בטעות שזו סתם משרוקית רגילה. הנסיעה היתה קצרה. בסופה ניצב אוהל ענק ועגול שנמתח לשמיים מהמרכז שלו, ונראה כמו מטרייה צבעונית ענקית.

"תסתובבו קצת בשטח הקרקס ואני אחפש את המנהלת." אמר צייד הכישרונות. "כשהיא תהיה מוכנה לקבל אותנו אקרא לך וניכנס," אסף את זנב המעיל שלו ונעלם.

מיה הגיעה עד פתח האוהל, הרימה את עיניה וראתה אקרובטים מתאמנים על נדנדות בגובה. הם טלטלו את עצמם קדימה ואחורה, צברו תנופה עד שהנדנדה נעה בקשת רחבה למעלה למטה למעלה ועברו, תוך כדי גלגולים באוויר, מנדנדה לנדנדה. נשמתה של מיה כמעט פרחה. הם היו מאוד גבוהים, כמעט כמו להקה של שפיריות המרפרפות בכנפיהן ומחפשות אחר האגם. מתחתם על חבל עם מוט מאוזן ביד התקדמו לוליינים לבושים בירוק וצהוב, שנראו כמו חרדונים על קצה החומה.

מישהו משך למיה בחולצה שלה, וכאילו משך בחוט את המבט למטה. היא הפסיקה לעקוב אחרי החזרה של האקרובטים ובדקה מי זה שמושך אותה.

מוקיונית בעלת פרצוף לבן פה ענק מחייך באדום
ואף פינג פונג ירוק צחקה אליה. או שהיא לא צחקה
אבל נראתה ברגע הראשון צוחקת.

"הי, ילדה, מה את עושה כאן?" קראה.

"באתי להתקבל לקרקס," מיה ענתה.

"אה, הצייד הביא אותך," ענתה המוקיונית ונשמעה
למיה קצת עצובה.

"כן, אני מחכה לפגישה עם מנהלת הקרקס."
אמרה מיה דווקא בשמחה.

"מה הכישרון שלך?" שאלה המוקיונית.

"אני מבינה שפת חיות."

"באמת?" נדהמה המוקיונית וניערה את ראשה
כאילו יצאה הרגע מהברכה ונשאלו לה מים באוזן.

"כן, בעצם זו לא שפה אחת," אמרה מיה.

"אני שמעתי על זה," אמרה המוקיונית ושוב
ניערה את ראשה. "דוקטור דוליטל ידע לדבר עם
חיות. אבל אם אני זוכרת נכון, שפה אחת הוא לא
הצליח לפענח..."

"איזו?" הסתקרנה מיה.

"את שפת האצות." המוקיונית אמרה בקול גבוה
מאוד.

"אה, זה די פשוט," מיה חיבבה את המוקיונית
שהיו לה תנועות מצחיקות כמו של צ'אי, החתולה
המנומרת שלה.

"נראה לך פשוט להבין שפת אצות?!" התפלאה

המוקיונית ונעצה בה עיניים תמהות וגבות שחורות
עגולות שמצוירות לה באמצע המצח.
"כן. מדברים איתן בבועות אוויר..." מיה אמרה
ברצינות.

"בועות אוויר?" המוקיונית זינקה לאחור בתנועה
מפתיעה וחזרה לאט לאט קדימה אל מיה.
"כדי לפגוש אצות צריך לצלול מתחת למים,
נכון?" מיה הסבירה בסבלנות.
"נו?" המוקיונית קפצה על רגליה האחוריות
למעלה ולמטה בקוצר רוח.
"נו?" חזרתי גם אני אחרי המוקיונית כמו הד. גם
אני רציתי מאוד לדעת.

"כשאת צוללת לעומק, אל האצות, נכון צריך
להחזיק הרבה אוויר בריאות או לקחת על הגב בלוני
חמצן?"

"נו? נו כבר," המוקיונית צרחה.
"אי אפשר להחזיק את האוויר בלי סוף אז משחררים
לאט לאט בועות אוויר, נכון?" מיה הדגימה תנועות
של שחייה. "אסור לשחרר בועות, לא בבת אחת ולא
מהר מהר כי אז האצות נבהלות וסוגרות את העלים
שלהן. צריך לעשות את זה בעדינות. בועות קטנות,
מדגדגות, מלטפות. בועות של שלום."

"וואו," אמרה המוקיונית לעצמה. ובעצמה ענתה
לעצמה כמו הד, "וואו."
"בהתחלה האצות סגורות," מיה המשיכה ללמד

את שפת האצות. "הן כועסות עלי שעזבתי אותן. לכי תסבירי לאצות שאני לא יכולה לחיות מתחת למים קרוב אליהן. לכי תגידי להן שבני אדם נושמים אחרת. אבל עכשיו אספתי אוויר ובאתי. אז אני משחררת מהשנורקל שלי רק שתיים שלוש בועות."

"ואז מה קורה?" שאלה המוקיונית.

"זה מדגדג להן ונעים להן והן פותחות את העלים. המצב רוח שלהן משתפר והן כבר לא כל כך כועסות."

"כי הן מרגישות שחזרת?" ניסיתי את כוחי.

"נכון. אז אני משחררת חמש קבוצות של חמש

בועות."

"ומה זה אומר?" שאלה המוקיונית ופתחה את הפה כל כך גדול כאילו היא עומדת לטרוף זבוב שעבר שם.

"זו פשוט יצירת קשר." מיה השיבה. "כמו שבני אדם שואלים מה נשמע איך הולך מה קורה מה העניינים."

"נו, ואחרי כל הברכות איך מתחילה השיחה? מה כבר אפשר להגיד בבוועית?" הקשתה המוקיונית.

"זה אומר משהו, בערך כזה: אני אוהבת אתכן, אני באה בחברות," מיה ענתה בחיוך.

"זו שפה של רגשות," התערבתי ואמרתי למוקיונית הזאת שלא מבינה מה מדברים איתה. "הרי אי אפשר להגיד בבוועית: 'את רוצה לבוא אתי לחוג לבלט

בשעה חמש? כי אצות לא שמעו בחיים שלהן על בלט. השפה שלהן שונה משלנו."
"את ממש קוסמת!" המוקיונית אמרה למיה כשהבינה לבסוף. "כל מי שקרא את 'מסעותיו של דוקטור דוליטל', ואין מי שלא קרא את הספר הזה, לא יודע עדיין שמישהי פענחה את שפת האצות. העולם צריך לדעת את זה. את חייבת לפרסם את זה."

"אני אופיע אתכם בקרקס וככה אנשים יידעו," מיה אמרה בשמחה.
"לא, לא, לא, זה לא הולך ככה. בלי לפרסם את זה גם המנהלת לא תיקח אותך, זה לא כל כך פשוט כמו שזה נראה לך."

"למה את מתכוונת?" שאלה מיה מודאגת.
"אני מתכוונת," אמרה המוקיונית ושוב עשתה סלטה באוויר, התהפכה וחזרה ועמדה מול מיה. "אני מתכוונת שאת צריכה להיות מפורסמת, אולי תופיעי בטלוויזיה בתוכנית של קוסמים או של כישרונות כאלה... מיוחדים."

"איך אני יכולה להספיק? אני נכנסת אליה בעוד כמה דקות," שאלה מיה מופתעת.
"יודעת מה? אז את צריכה לפחות פלייר." קבעה המוקיונית, שכל הצבעים על בגד המשי שלה התנפפו כשדיברה, בירוק צהוב שחור אדום ולבן.
"מה זה פלייר?" מיה שאלה.

"פליי באנגלית זה לעוף." לא יכולתי להתאפק ועניתי: "מעיפים את הדף הזה לאנשים בתיבות דואר או על חלונות המכוניות מתחת למגב, ובדף את מפרסמת את עצמך. לכן פלייר זה דף-עף." מיה הרגישה שאף פעם אי אפשר לדעת מה הצעד הבא של המוקיונית, ממש כמו החתולה שלה, צ'אי המשוגעת, וליתר ביטחון שאלה: "אבל מה צריך להיות כתוב בדף הזה?"

"אני הולכת להביא דף ועט ונכין לך פלייר." אמרה המוקיונית, זינקה בריצה מהירה לאיזו פינה בקרקס וחזרה.

"יש לך כינוי?" שאלה המוקיונית.

"סבתא שלי אומרת שאני נביאה. נכון, סבתא?"

מיה אמרה במבוכה. "את יודעת מה זה?"

"ברור שאני יודעת." ענתה המוקיונית לפני שהספקתי לענות וזינקה למעלה ככה סתם. "נביאים מופיעים אחרי התורה."

"מה?! מיה התבלבלה.

"תורה, נביאים, כתובים. אם תקחי את האותיות הראשונות של המלים שאמרת ליך – מה תקבלי? תנ"ך."

"נכון. תנ"ך... מיה היתה עכשיו עוד יותר נבוכה, כי מלים הפריעו לה.

"אבל התנ"ך קצת עבה בשבילנו," המוקיונית איבדה את הסבלנות. "פלייר עשוי רק דף אחד."

וזה מה שהמוקיונית כתבה:

שפת חיות – פותרת בעיות

**מיה הנביאה מבינה שפת חיות
מאלף עד תו – מאצה עד תן
היא תגלה לך מה עומד להיות
וזה לא משנה אם אתה גדול או קטן**

**מיה הנביאה חזרה מסיבוב הופעות בעולם
היא מרקידה ומשמחת את כולם
היא קוראת עתידות של אנשים
ופותרת מצבים קשים**

מיה אמרה: "את נורא מגזימה."
המוקיונית ענתה: "זו העבודה שלי, מוקיון זה בן
אדם מוגזם."
"אבל אסור לשקר," מיה מלמלה ושוב התאכזבה
מהמבוגרים. התברר לה שהמבוגרים בקרקס לא
שונים מהמבוגרים בשכונה.
"גוזמה זה לא שקר," ניערה המוקיונית את ראשה
ולא הפסיקה עד שמיה צחקה.
"אז הפלייר בעצם לוקח את האמת ומעיף אותה
כמו בלון?!" בדקה מיה אם הבינה נכון.
"בדיוק. קחי את הפלייר הזה למנהלת," המוקיונית
דחפה לה את הפלייר לכיס. "עם זה היא תקבל אותך
לקרקס."
"אבל מה שכתוב בפלייר לא נכון, לא הייתי
בסיבוב הופעות בעולם. בכלל לא יצאתי מהשכונה
שלנו," מיה מחתה בקול חלש. "פעם כשהייתי עוד
יותר קטנה אבא ואמא לקחו אותי לעיר הכי גדולה.
בארץ, לרופא שיבדוק אותי, כי חשבתי שאני חתולה.
ייללתי וליקקתי ושכחתי איך לדבר." אבל המוקיונית
כבר לא הקשיבה למיה ונעלמה הרחק בין הכלובים.
ואת סוף המשפט מיה כבר צעקה אחריה:
"הייתי בסיבוב הופעות בעולם! אני בקושי זוכרת
את השם של העיר ההיא."

